

ÎNVĂȚĂMÎNT MODERN, GRATUIT

- PENTRU TOȚI FII PATRIEI

Dezvoltarea învățămîntului general și a învățămîntului superior în țara noastră este un rezultat direct al creșterii puternice a forțelor de producție, a industriei, a agriculturii, a tuturor sectoarelor de activitate. Numai pe această bază, a dezvoltării forței economice și sociale, a fost posibil să realizăm această puternică dezvoltare a învățămîntului în patria noastră, care asigură astăzi formarea cadrelor pentru toate domeniile de activitate.

NICOLAE CEAUȘESCU

Educație în condiții de largă democrație

**În anul de învățămînt 1989-1990
APROAPE UN SFERT
DIN POPULAȚIA ȚĂRII ÎNVĂȚĂ**

În strînsă legătură cu cercetarea și producția, racordat pe deplin la necesitățile vieții economico-sociale din patria noastră, învățămîntul românesc contemporan reprezintă una din marile realizări ale epocii glorioase inaugurate de Congresul al IX-lea al partidului. Iată cîtiva din parametrii dezvoltării învățămîntului din România în anii luminoși ai „Epocii Nicolae Ceaușescu”:

● Numărul total de PREȘCOLARI, ELEVI ȘI STUDENȚI era în 1965 de 4 103 082, ceea ce reprezenta 21,6 LA SUTĂ din populația țării. În 1989: 5 670 000, adică 24,5 LA SUTĂ din populație.

● Numărul UNITĂȚILOR DE ÎNVĂȚĂMÎNT a cunoscut, de asemenea, o creștere continuă în anii ce au urmat Congresului al IX-lea al P.C.R. Dacă în anul școlar 1965-1966 existau 24 060 UNITĂȚI DE ÎNVĂȚĂMÎNT, în anul 1989-1990 funcționează aproape 28 000 UNITĂȚI DE ÎNVĂȚĂMÎNT.

● Diagrama ABSOLVENȚILOR DE LICEU: 71 197 în 1965, 199 578 în 1989; a

ABSOLVENȚILOR ȘCOLILOR PROFESIONALE: 65 929 în 1965, 177 620 în 1989; și a ABSOLVENȚILOR ÎNVĂȚĂMÎNTULUI SUPERIOR: 19 433 în 1965, 27 365 în 1989.

● Numărul PERSONALULUI DIDACTIC: 187 168 în 1965-1966; 232 384 în 1988-1989.

● În vederea GENERALIZĂRII ÎNVĂȚĂMÎNTULUI DE 12 ANI, moment de deosebită importanță în evoluția sistemului educațional din România, pentru întia oară, în acest an școlar TOȚI ABSOLVENȚII ÎNVĂȚĂMÎNTULUI DE 10 CLASE URMEAZĂ CURSURILE DE ZI SAU SERALE ALE CLASEI A XI-A.

● PESTE 90 LA SUTĂ DIN ELEVI sînt cuprinși în LICEELE INDUSTRIALE, AGRO-INDUSTRIALE, SILVICE ȘI ECONOMICE.

● În cincinalul 1991-1995 se va continua PERFECȚIONAREA ȘI MODERNIZAREA ÎNVĂȚĂMÎNTULUI SUPERIOR în raport cu cerințele economiei naționale, urmîndu-se INTEGRAREA ORGANICĂ A ACESTUIA CU CERCETAREA ȘI PRODUCȚIA.

Cadru material corespunzător bunei pregătiri pentru muncă și viață

**În România funcționează astăzi aproape
28 000 UNITĂȚI DE ÎNVĂȚĂMÎNT**

● Baza materială a învățămîntului a cunoscut o dezvoltare fără precedent în anii „Epocii Nicolae Ceaușescu”. MAI MULT DE TREI SFERTURI DIN TOT CEEA CE REPREZINTĂ, ASTĂZI, ZESTREA ȘCOLII ROMÂNESTI A FOST REALIZAT ÎN ANII CONSTRUCȚIEI SOCIALISTE; DIN ACEASTĂ ZESTRE, PESTE 70 LA SUTĂ A FOST REALIZAT ÎN PERIOADA INAUGURATĂ DE CONGRESUL AL IX-LEA AL P.C.R.

● Construcțiile destinate învățămîntului, înălțate în „Epoca Nicolae Ceaușescu”, echivalează cu 10 ORĂȘE CU CITE 100 000 DE LOCUITORI FIECARE.

● Față de anul școlar 1965-1966, în anul de învățămînt 1989-1990:

— Numărul SĂLILOR DE CLASĂ a crescut de la 78 300 la 103 700.

— AMFITEATRE, SĂLI DE CURS ȘI DE SEMINARII PENTRU ÎNVĂȚĂMÎNTUL SUPERIOR: de la 1 800 la 3 500.

— LABORATOARE PENTRU ÎNVĂȚĂMÎNTUL DE TOATE GRADELE: de la 6 000 la 18 500.

— Numărul GRĂDINIȚELOR a sporit de la 7 627 la 12 169.

DREPTUL LA ÎNVĂȚĂTURĂ

(Urmare din pag. 1)

deschide larg porțile cunoașterii pentru toți membrii societății. Este încă vie în mintea multora dintre noi copilăria chinată de lipsuri, privată de posibilitatea unei educații la care nu aveau acces decît reprezentanții clasei exploatare. Și nu s-ar putea spune că poporul nostru nu a prețuit întotdeauna învățătura. „Al carte, al parte”, se spune. Dar cîți puteau pătrunde în cetățile științei?

La toate aceste realități trebuie să ne raportăm atunci cînd dorim să asigurăm dreptul la învățatură în țara noastră.

— Practic, nu există așezare fără școală, afirmă, apelînd la cifre, dr. ing. George Zoroianu, din Ministerul Educației și Învățămîntului. Iar cea mai mare parte a localităților noi, pe care le vedem la orăz, ca și la sate, au fost ridicate în anii ce au urmat Congresului al IX-lea al partidului, ca o expresie concretă a largii democratizări a învățămîntului, a sporirii considerabile a accesibilității școlii, a eliminării oricărui elitism. Lăcșurii noi s-au construit îndesate în acele zone cu copii mulți și școli puține, în județe ca Maramureș, Botoșani și Vaslui, ca și peste tot unde trăiesc și muncesc oameni. Să reținem că aceste mari investiții s-au făcut în condiții de gratuitate în învățămîntului, deci din bugetul statului. Este elocvent, cred, să arătăm că în anul școlar 1944/1945 populația școlară reprezenta doar 12,7 la sută din totalul populației țării, în vreme ce astăzi ea aproape s-a dublat.

Pătrundînd în statisticile trecutului și comparîndu-le cu cele actuale, putem aprecia mai bine efortul material făcut de statul socialist pentru a da dreptul la învățatură suportul material necesar. Iată cîteva asemenea grilașe: numărul elevilor înscriși în școli primare, gimnaziale și licee: de la 1 841 514, la peste 4 300 000, remarcabil fiind sporul celor înscriși în licee — aproape 1 400 000 față de numai 49 000, în anul școlar luat ca punct de referință. Ca urmare a nevoii economice naționale de muncitori cu o înaltă calificare, numărul școlilor profesionale s-a triplat, iar al elevilor a ajuns la peste 300 000, în comparație cu numai 39 000, în 1939; cit despre școlile de maștri: 225 în prezent, ele sînt o creație a anilor noștri.

Deosebit de semnificativă este evoluția, de-a dreptul spectaculoasă, a unităților de învățămînt superior, a capacității lor de cuprindere: dacă în 1939 existau 16 institute de învățămînt superior, astăzi numărul acestora a ajuns la 44, iar cel al studenților de la 26 489, la peste 160 000, în prezent. Pe lîngă centrele universitare cu tradiție de la București, Iași, Cluj-Napoca, Timișoara — și ele reînscute și mult îmbogățite, au luat ființă altele noi la Craiova, Tg. Mureș, Galați, Ploiești și Brașov.

Diferențele sînt frapante. Dar nu numai numărul de locuri în clase și amfiteatre trebuie avut în vedere, ci și un alt element, legat de modernizarea acestui sector de activitate: în învățămîntul preuniversitar există, la ora actuală, peste 14 500 de laboratoare, iar în cel superior — aproape 4 000. Trebuie menționat, de asemenea, faptul că accesul la lumina științei de carte este mult înlesnit de existența a peste 252 000 locuri în internatele școlare, a circa 57 000 în căminele studențești, a unei capacități echivalente în cantine, de acordarea a sute de mii de burse pentru elevi și studenți, numărul de absolvenți, va crește ca urmare a aplicării deciziilor hotărîrii adoptate de Comitetul Politic Executiv al C.C. al P.C.R. și Consiliul de Stat al Republicii Socialiste România cu privire la majorarea cuantumul burselor pentru studenți și elevi și acordarea burselor pentru studenții fi de muncitori și țărani cooperatori, indiferent de veniturile părinților.

Aceste minunate condiții constituie garanția exercitării dreptului fiecărui cetățean al României socialiste la învățatură, la educație. Datorită existenței lor, Nicolae Dumitrescu nu a rămas doar cu îndemnul de a minui coasa, pregătindu-se pentru a fi inginer constructor, iar Gabriela Pîsică va prelua și dăruie mai departe, la un nivel superior, vocația de constructori a familiei.

Iar ei nu sînt exemple izolate, singulare. Oprîți-vă în oricare așezare — rurală sau urbană — de pe întinsul patriei și întrebați-vă pe oameni despre ce a fost și ce este astăzi școala, cine sînt cei care-î caldă. Răspunsurile primite vor întregi cifrele înfățișate în cele de mai sus, vorbînd despre marile împliniri ale „Epocii Nicolae Ceaușescu”: o epocă în care a visa și a cuteza, a-ți cultiva talentul și priceperea, a-ți desăvîrși personalitatea a devenit, mai mult decît un drept, o îndatorire, un imperativ social.

Rodica ȘERBAN

Largi posibilități de petrecere a vacanțelor, a timpului liber

Prin grija partidului și statului, tînăra generație din patria noastră beneficiază de minunate condiții de odihnă și recreere, de petrecere instructivă a vacanțelor, a timpului liber. Sute de mii de copii și tineri își petrec zile de vacanță în cele mai pitorești colțuri ale țării, unde sînt organizate tabere de odihnă și instruire. Acestea oferă elevilor și studenților posibilități multiple de lărgire a cunoștințelor, de cunoaștere a frumuseților și realizărilor patriei noastre socialiste.

● În vacanța de vară a lui 1989, 300 DE TABERE DE ODIHNĂ, COLONII, TABERE TEHNICO-APLICATIVE ȘI PE DISCIPLINE DE ÎNVĂȚĂMÎNT au găzduit PESTE 430 000 DE PREȘCOLARI, ELEVI ȘI STUDENȚI.

● Numai TABĂRA REPUBLICANĂ DE LA NAVODARI primește în fiecare vară PESTE 80 000 DE COPII.

● MAI MULT DE 1,5 MILIOANE DE PIONIERI ȘI ȘCOLARI participă anual la EXCURSII ȘI EXPEDIȚII și tot atîția la ÎNTRECERILE SPORTIVE organizate în toate județele țării pe timpul vacanțelor.

● Cifra CLUBURILOR DE VACANȚĂ ÎN UNITĂȚI DE ÎNVĂȚĂMÎNT, CASE ALE PIONIERILOR ȘI ȘOIMILOR PATRIEI, CASE ȘI CLUBURI ALE TINERETULUI se ridică anual LA PESTE 5 000.

● Dovadă grăitoare a preocupării statului, a partidului, a secretarului său general, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, a tovarășei ELENA CEAUȘESCU, a in-

tregii noastre societăți față de cea mai tînăra generație a țării, în iunie 1986 a fost inaugurat PALATUL PIONIERILOR ȘI ȘOIMILOR PATRIEI DIN BUCUREȘTI, minunat dar pe care partidul, întregul popor l-au făcut copiilor, pionierilor, șoimilor patriei pentru a se instrui pe baza celor mai înalte cuceriri ale științei, culturii, ale cunoașterii umane în general.

● Un număr însemnat de pionieri, școlari și șoimi ai patriei participă, pe tot parcursul anului, la activitatea CASELOR PIONIERILOR ȘI ȘOIMILOR PATRIEI. În anul școlar trecut au funcționat în întreaga țară, în localități urbane și rurale, 249 CASE ALE PIONIERILOR ȘI ȘOIMILOR PATRIEI.